

Izrael zachránený.

Z Biblie sa môžeme pravdivo dozvedieť históriu národa Izrael. Vznik Izraela.

Muž, žijúci ako pastier, sa zrejme úprimne zamýšľal nad existenciou Boha a úprimne Ho aj hľadal. /dľa Rim.1:18-20/. Hľadal spôsob, ako Boha poznať, ako si Ho ctíť. Boh sa ukázal Abrahámovi a začal s ním jednať. Vyvolal ho z prostredia, v ktorom žil, a poslal ho na nové miesto, do inej zeme. /Gen.12.kap. a nasled./.. Celý ten čas Boh predívne viedol a konal s Abrahámom a s jeho potomstvom. Ak pozorne sledujeme toto dianie, môžeme konštatovať, že Boh sledoval určitý cieľ. Na tento zámer si pripravoval nový národ. Ľudstvo malo mnohokrát aj v tom čase tendenciu Pána Boha neuznávať, obchádzať. Zlo a hriech sa takto rozmáhala na zemi. Až vnuk Abrahámom – Jákob, za dramatických okolností, keď sa nechcel pustiť Boha, ktorý s ním zápasil, dostal nové meno.

„I riekol mu Boh: Tvoje meno je Jákob, nebudeš sa už volať Jákobom, ale Izrael bude meno tvoje. Vtedy ho nazval Izraelom.“ Gen.35:10

Neboli tu iba dramatické okolnosti, nové meno, ale Jákob tu dostal aj požehnanie. Najprv Boh dal prísľub Abrahámovi o požehnaní pre všetky národy /Gen. 12:3/ - teda celý svet. Teraz je tu potomok Jákob s novým menom a s požehnaním. Ten podľa všetkého bol pracovitý, vytrvalý a nezlomný človek. A samozrejme, že z jeho života vidíme, že Boh ho sprevádzal zdarom a úspechom – požehnaním. Z nového mena, ktoré Boh dal Jákobovi, môžeme vydedukovať Boží zámer. Boh sa rozhodol konať, bojovať za svoje meno a k tomuto boju použiť človeka. Toto nové meno Izrael totiž znamená „Boh bojuje“, „Boh vládne“. Boh tým dáva najavo, že za seba bude bojovať, chce cez toto meno prejavovať svoju existenciu a prejavíť vplyv na spôsob života ľudí. Najprv to bol rod, rod značne veľký a neskôr z rodu vytvoril Boh národ. Ľudia, ktorí niesli toto meno, mali žiť podľa Božích princípov a zásad a toto šíriť do sveta, do susedných národov. Toto je asi každému samozrejme a vie to každý kresťan. Myslím, že každý kto pozná Písmo, si o tom utvoril aj svoju predstavu. Tak teda vznikol nový doposiaľ neexistujúci národ.

Pokračovanie s Izraelom. Pozrime sa na to, ako to pokračovalo s Jákobom. Abrahám sa usadil so svojou rodinou a viedol život, aký v tom čase žili pastieri. Otec Jákob bol hlavou rodiny. S plnou zodpovednosťou tento rod aj riadil a viedol. Čo bolo podstatné, mal skúsenosť so samým Bohom. Viedol život s poznaním Boha. Povedali by sme žil život bohobojný, v tom čase vyjadrené „život s Bohom.“ Ako človek samozrejme robil aj chyby. Aký postoj však majú mať tí čo sú nižšie postavení? Do akej miery majú niesť chyby starších, vyššie postavených? Alebo akým spôsobom je potrebné tie chyby napravnáť, zmieriňovať a utľmovať? Tu je potrebná Božia múdrosť a spoločne za to prosieť. Ako sa však postavili k chybám otca Jáкова a jeho syna Jozefa jeho ostatní jedenásti synovia. Toto sa dozvieme, keď príbeh sledujeme ďalej. Dočítame sa, že jedného dňa Jozefa predali ostatní bratia arabom do otroctva. Otcovi zahrali falošné divadlo, akoby ho bola zožrala divá zver. Životne cesty Jákovovej rodiny a syna Jozefa sa týmto krokom rozišli. Rodina si žila spôsobom už zabehným. Jozefov život sa dramaticky zmenil. Boh ho povolal do svojej školy a výchovy, aby nakoniec splnil úlohu záchrancu pre Izrael. Túto úlohu spasiteľa aj splnil. O Jozefovi sa tiež dočítame: „a Boh bol s Jozefom.“ Ako je vidieť, aj školu zvládol už úspešne a po záchrane rodiny, mohol smelo a so srdca vyriešiť tieto slová :

„Potom Jozef povedal svojim bratom:Pristúpte bližšie ku mne!Keď pristúpili bližšie, povedal: Ja som Jozef, váš brat, ktorého ste predali do Egypta. Teraz sa však netrápte, a nech vás to nemrzí, že ste ma predali, lebo Boh ma poslal pred vami, aby som vás zachoval nažive. Lebo už dva roky trvá hlad v krajine, a ešte päť rokov nebude ani orby ani žatvy. Boh ma poslal zachovať vás ako zvyšok na zemi a udržať vás nažive pre veľké vyslobodenie. Teda nie vy ste ma sem poslali, ale Boh; On ma urobil faraónovi otcom a pánom jeho celého domu i panovníkom nad celým Egyptom.“ Gen.45:4-8.

Z hľadiska ľudí, ktorých sa táto udalosť týkala, je možné porozumieť:

a/ že Boh im poslal záchranu, alebo ich životy viedol tak, aby boli zachránení.

b/ že každý z nich si odsúdil svoju vinu a hriech.

c/ že došlo k odpusteniu a zmiereniu, ktoré iba ťažko prijali. Preto Jozefove slová „nie vy, ale Boh“ spôsobil celý tento príbeh, sú prostriedkom, aby si bratia už hriech nevyčítali, ale prijali odpustenie od Boha i od Jozefa. Takýto postoj nám koniec koncov dáva aj sväté Písmo na mnohých miestach. Ak zhrnieme to, čo vidíme až doposiaľ, môžeme povedať. Záchrana bola fyzická a aj duchovná. Boží zámer a Božie jednanie je jednoznačné v tomto: **„Tento rod som založil a s ním budem jednať i ďalej. Nech je to jasné a nech to každý vie. V mojej moci je vychovávať, zachrániť aj použiť, za tým účelom, pre ktorý som ho na počiatku určil. - Bude požehnaním pre mnohé národy – pre celý svet“**

Mnohí vidia, ale hlavne vedia, že je tu Boží predobraz – princíp. Boh Otec si vyvolil a obľúbil svojho Syna a rodina – Izrael, ho neprijal. Nielenže neprijal, ale vydal na strašnú a potupnú smrť. Toto neprijatie bolo krokom, ktorým sa evanjelium začalo šíriť medzi všetky národy. Tento princíp vyplýva i z Jákovovej rodinnej udalosti. Otec Jákob si viac obľúbil Jozefa ako jeho ostatných bratov. Tí toto nevedeli prijať a predali ho. On ich nakoniec zachráni a odpustí. Keď im je zaťažko odpustenie prijať, Jozef im ešte dohovára.

Nástup pôsobenia hriechu a zla je možné vidieť na začiatku. Satan tiež bojuje a nechce dovoliť naplniť zámer Boží s Izraelom. Zdá sa, že sa mu darí. V histórii Izraela, ale aj ľudstva, ako sa pôsobením zla vždy viac rozmáha hriech, aj Izrael a ľudstvo sa od Boha odvracia a upadá i do vzbury. Kam to smeruje a prečo toto všetko?

Mohli by sme pokračovať, ale každý má možnosť si preštudovať dejiny Izraela v Biblii. V krátkosti môžeme konštatovať, ani egyptskí faraóni, ani babylonské zajatia a ich vládcovia Izrael nezničili. Izrael ako celok neprijal samého Boha – Ježiša Krista. Ľudstvo z toho malo dar milosti - evanjelium sa začalo šíriť po celom svete a ešte stále sa hlása.

„Spytujem sa teda: Či sa potkli, aby padli? Vôbec nie! Ale ich poklesnutím dostalo sa pohanom spasenia, aby sa v nich (Zidoch) vzbudila žiarlivosť.“ Rímskym 11:11

Pre Izrael sa však tento čas milosti pre národy stal obdobím najväčšieho utrpenia. Utrpenia a prenasledovania aké nezažil ani jeden národ na svete. Toto utrpenie nakoniec vyvrcholilo holokaustom a vznikom štátu Izrael. Požehnanie, ktoré Boh predpovedal Abrahámovi, sa takto naplnia, až sa celkom naplní. Mnohí ľudia vyznávajú, že je to Boží zázrak. Nielen vznik, ale celá 60-ročná existencia židovského štátu je odrazom toho, že Boh znovu zrodil Izrael. Tam to teda smeruje, k zachovaniu a

existencii Izraela ako národa na území, ktoré im slúbil Boh. Prečo, lebo Pán Ježiš zase príde na túto zem a nikam inam, len do Izraela, do Jeruzalema a k svojmu národu.

„Mužovia galilejski, čo stojíte a hľadíte do neba? Tento Ježiš, ktorý vám bol vzatý do neba, príde zase tak, ako ste Ho videli odchádzať do neba.“ Skutky 1:11. a **„A zase iné Písmo hovorí: Uvidia, do koho bodli.“** Ján 19:37.

Sväté Písmo nám jasne hovorí, že príde na zem. Príde medzi tých, ktorí Mu prebodli pravý bok. Bolo to vyvolané židmi, aby Mu prebodli bok. K nikomu inému nie je možné takto prehovoriť iba k izraelskému národu. Pozrite, tu Som, ktorého ste neprijali. Nik iný nezaplače v ten čas tak, ako izraelský národ, akoby plakali na smrťou Toho prvorodeného Ježiša Krista. Zachariáš 12:10:

„Potom budú hľadiť na mňa, ktorého prebodli. Budú nad ním nariekať, ako sa narieka nad jedináčikom, a trpkó nad ním žiaľiť, ako sa žiali nad prvorodeným.“ A **„Takto vraví Hospodin: Vráťim sa na Sion, budem bývať uprostred Jeruzalema a Jeruzalem sa bude volať verným mestom a vrchom Hospodina mocností, svätým vrchom.“** Zachariáš 8:3

Biblia nás vedie k tomu že druhý príchod Ježiša Krista je spojený s existenciou štátu a národa Izrael. S existenciou mesta Jeruzalem. Vidíme, že vývoj udalostí s Izraelom a s jeho hlavným mestom nie je nijak ružový. Sami svetsky zmýšľajúci židia si už neprajú privilegované postavenie pred Bohom, ani Božie požehnanie. Zdôvodňujú to utrpením a nepokojom, ktoré tento národ musel prežívať a až doposiaľ prežíva. Prajú si mier, pokojné bývanie a životy vo svojom štáte, ako iné národy. Na pomoc príchodom Mesiáša sa dívajú s nedôverou. Iba menšia časť národa verí v záchranu cez Spasiteľa a aj tí sú rozdielnej mienky v tom, či to bude Ježiš Kristus alebo nie. Tí, pre ktorých je Biblia zdrojom poznania a istoty, vedia, že príde Pán Ježiš Kristus. Avšak s vierou a mnohými uisteniami, ktoré plynú zo skutočne naplnených proroctiev, súvisia aj varovania. Informácie, ktoré z nich pre budúcnosť vyplývajú, nie sú iba o tom, že príde Pán. Je to aj o zodpovednosti a zodpovednom konaní nás ľudí. Predovšetkým pre nás ľudí viery v Bibliu. Veľmi dôležitými a varujúcimi sú niektoré výroky Písma svätého v tom, aby sme neboli postihnutí súdením. Napríklad: **„Hľa, urobím Jeruzalem opojnou časťou pre všetky okolité národy, ale to bude platiť aj proti Judsku pri obliehaní Jeruzalema. V ten deň urobím Jeruzalem ťažkým balvanom pre všetky národy; všetci, čo ho budú dvíhať, sa veľmi dorážajú, hoci sa zhromaždia proti nemu všetky národy zeme.“** Zachariáš 12:2,3

Dnes mnohým robí ťažkosť stav Jeruzalema. Aj tak vysoko postavenému mužovi ako je prezident USA, nielen tým, čo chcú mať podiel, alebo celý Jeruzalem vo vlastníctve. Z Písma vyplýva, že má ostať vo vlastníctve Izraela, jeho prevažná väčšina obyvateľov majú byť židia. Keď sa vráti, vráti sa na Sion a majú ho obklopovať ľudia z národa, ktorí ho prebodli. Nesprávne rozhodnutia, tendencie nie sú v zhode s Božím zámerom spôsobia, že budú mnohí dorážaní. Ako, to zostáva v Božej kompetencii. Pre nás ľudí je dôležité ne mať účasť na tom a uchrániť sa pred týmito zraneniami. Pozrieme sa na ďalší výrok: **„Lebo, hľa, v tých dňoch a v tom čase, keď zmením údel Júdu a Jeruzalema, zhromaždím všetky národy, zavediem ich do údolia Jehošáfát, a tam sa budem s nimi súdiť pre môj ľud a pre moje dedičstvo, pre Izrael, pretože ho rozptýlili medzi pohanov, svoju krajinu si rozdelili.“** Joel 4:1,2.

Pán Boh si v rámci výchovy, v rámci spravodlivému trestu často v histórii použil iného, vládcu Egypta, Babylonska aby po určitú hranicu trestali Izrael. Hranicu však prekročil nesmeli, za to brali zodpovednosť a trest. Rozptýlil židovský národ do celého sveta bolo Božím zámerom, ale pogromy, holokaust a ďalšie kroky si národy nemali dovoliť. Prekračovaním tejto hranice sa Izrael ešte viac rozdroboval a prikrčil k prispôbovaniu. Zapierať svoju identitu, čo spôsobilo rozptýlenie nekontrolovateľných rozmerov, až jeho zánik. Ďalej z priebehu udalostí môžeme poznať, že čas rozptýlenia sa skončil. Nastal čas zhromažďovania, to treba poznať a vedieť. Dôkazom toho je vznik štátu Izrael a návrat židov do svojho štátu. Pôvodný údel Hospodín zmenil! Po zmene tohto Božieho určenia nastáva čas návratu do zeme, ktorú im dal Pán. Túto zem preto nemožno kúskovať a deliť. Dobré to mnohí vedia, vie to najmä vláda v Izraeli. Vedia to tí, čo práčne dávali zem do poriadku, zúrodňovali ju a kultivovali. Trpia mnohí, čo sa z ťažko vybudovaného museli vyťahovať a doposiaľ nemajú kde bývať. Všetci títo, ktorí tento proces podporujú a presadzujú čaká Boží súd. To jasne vyznelo vyššie z citovaného.

Záverom: Chceme žiť a konať podľa Božej vôle alebo nie. V úvode uvedené skutočné jednanie Pána Boha s Izraelom vyjadruje princíp, ktorý je možné v Biblii ďalej sledovať. Božia láska a milosť poukazuje na dobré a láskyplné jednanie s Izraelom a s ostatnými národmi. Mimochodom, všimnime si koľkokrát Písmo sväte píše takto - Izrael a národy. Toto tiež o niečom svedčí v rámci milostivého Božieho konania. V rámci naplnenia konečného Božieho zámeru. Pre ľudskú neposlušnosť a vzburu dochádza k bolestným riešeniam situácie, najmä pre človeka ako jednotlivca. Boží zámer ako celok, ako cieľ s národom Izrael, sa nakoniec naplní na Božiu slávu a oslavu. Vieme, že mnohí drobní jednotlivci odišli k Pánovi ako blahoslavení ľudia. Vyprosujeme si od Pána múdrosť konania a postojov, v zmenenom čase – údele s Izraelom. Nech nám Pán dá k tomu múdrosť a vernosť, aby sme v poslednom čase neboli trestaní a súdení Pánom Bohom. Aby sme došli milostivého konca v našom pozemskom putovaní. Amen.